

[Aksel Larsen.]

nøje undersøgt. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til gennem nogle korte citater at dokumentere dette nærmere. Således udtalte venstres ordfører, det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, i folketinget den 21. oktober 1948 — det findes i folketingstidenden spalte 288:

„Selve behandlingen af denne sag er efter min opfattelse foregået på normal måde.“

Den konservative ordfører, ligeledes en jurist, det ærede medlem hr. Thestrup, udtalte ved samme lejlighed, det står spalte 291:

„Jeg går ud fra, justitsministeren mener, at den undersøgelse, der er foretaget af anklagemyndigheden, er foretaget på en sådan måde, at der ikke er anledning for ministeren til at rejse kritik imod den; jeg går ud fra, at der virkelig af anklagemyndigheden er foretaget en undersøgelse på normal og forsvarlig måde.“

Den daværende justitsminister bekræftede dette, idet han udtalte, det kan ses spalte 300:

„Jeg skal derom indskrænke mig til at sige, at i det, der foreligger for mig i sagen her, det, som jeg har oplyst, er der intet, der kunne give anledning til nogen bebrejdelse mod rigsadvokaten.“

Det ærede medlem hr. Thestrup fik ordet umiddelbart efter den daværende justitsminister og udtalte, det står ligeledes i spalte 300:

„Jeg har forstået den højtærede justitsministers udtalelser sådan, at han ganske klart og tydeligt sagde, at efter det, der er fremdraget nu, måtte han alligevel mene, at det, der er foretaget af anklagemyndigheden, har været fuldt forsvarligt, og med denne udtalelse kan vi fra vor side erklære os tilfredse.“

Den daværende formand for den konservative gruppe her i salen, den nuværende højtærede udenrigsminister, udtalte under debatten i folketinget den 4. november 1948 — det kan ses spalte 876 —, idet han refererede til forespørgselsdebatten den 21. oktober:

„På en yderligere udtalelse af vor ordfører, at han forstod justitsministerens udtalelse således, at justitsministeren selv efter det, der var fremkommet, nu måtte mene, at det, der var foretaget af anklage-

myndigheden, havde været fuldt forsvarligt, svarede justitsministeren intet. Vi er efter dette fra vor side gået ud fra, at justitsministeren indestod folketinget for, at der ikke vedrørende Wright, Thomsen & Kier-sagen fra anklagemyndighedens side var udvist uregelmæssigheder eller uforsvarligheder.“

Det var altså på grundlag af sådanne udtalelser, som er dokumenteret gennem disse citater: at der ikke fra anklagemyndighedens side var udvist uregelmæssigheder eller uforsvarligheder, men at sagen var blevet fuldkommen normalt behandlet, at tingets flertal stemte imod de dagsordensforslag, der var stillet af mig.

Desuden gav de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard og hr. Ole Bjørn Kraft henholdsvis den 21. oktober og den 5. november 1948 udtryk for, at Wright, Thomsen & Kier-sagen måtte undersøges til bunds, og udtrykte forventning om og tillid til, at justitsministeriet ville drage omsorg for, at dette skete ved den lejlighed, retssagen mod Børge Houmann efter deres opfattelse ville give. De ærede medlemmers udtalelser kan findes i tidenden fra 1948—49, spalte 289, 1 034 og 1 035.

Hvad disse sidste forventninger angår, er de jo ikke blevet opfyldt, skønt den daværende justitsminister ved sin tavshed efter de pågældende udtalelser gav ret til at antage, at han var indforstået med de forudsætninger, hvorunder bl. a. det konservative parti og det radikale parti, men vel også andre, stemte imod den af mig den 5. november 1948 foreslåede dagsorden. Justitsministeriet har tværtimod på ethvert tidspunkt af retssagen gjort, hvad der stod i dets magt — og det er ikke så lidt — for at hindre Wright, Thomsen & Kier-sagens opklaring såvel som opklaringen af, hvorvidt anklagemyndigheden nu også havde handlet så normalt og så forsvarligt som af justitsministeren i folketinget hævdede. Bl. a. lod justitsministeriet sig kun ved dommerkendelser fravriste nogle af de for sagerne behandling ubetinget nødvendige dokumenter, som beror i ministeriets varetægt, og ministeriet handlede faktisk efter det princip, at intet dokument af betydning burde fremlægges i retten. Skønt det er den offentlige anklagers pligt ikke blot at finde anklagepunkter frem, men også at drage